

LIDIA SIWIK

Uniwersytet Wrocławski

NAZWA EUROPEJSKIEGO ZGRUPOWANIA
INTERESÓW GOSPODARCZYCH

Europejskie ugrupowanie interesów gospodarczych, określane w polskim ustawodawstwie terminem „europejskie zgrupowanie interesów gospodarczych” stanowi typ ponadnarodowej spółki prawa unijnego¹. Regulacja tej formy prawnej znajduje się w rozporządzeniu Rady nr 2137/85 z 25 lipca 1985 roku o europejskim ugrupowaniu interesów gospodarczych (zwanego dalej rozporządzeniem 2137/85), co przesądza o wprowadzeniu jednolitych zasad działania i funkcjonowania na terenie całej UE w zakresie objętym tym aktem². Jednakże w kwestiach nieuregulowanych tym rozporządzeniem zastosowanie znajdują przepisy krajowe. W związku z tym na gruncie polskich regulacji pojawiła się różna praktyka oznaczenia tego podmiotu, a wokół nazwy/firmy tego podmiotu narastają spory.

¹ Szerzej o europejskim zgrupowaniu interesów gospodarczych w ogólności: R. Adamus, *Europejskie Zgrupowanie Interesów Gospodarczych*, „Prawo Spółek” (dalej jako PS) 2002, nr 11, s. 33; *idem*, *Europejskie Zgrupowanie Interesów Gospodarczych. Komentarz*, Bydgoszcz-Katowice 2006, s. 53–60; J. Napierała, *Europejskie prawo spółek*, Warszawa 2006, s. 133 n.; R. Lewandowski, *Europejskie Ugrupowanie Interesów Gospodarczych. Komentarz*, Warszawa 2008; K. Oplustil, *Spółka europejska i europejskie zgrupowanie interesów gospodarczych. Akty prawne z omówieniem*, Warszawa 2005; S. Pawłowski *et al.*, *Ustawa o europejskim zgrupowaniu interesów gospodarczych i spółce europejskiej z komentarzem*, Gdańsk 2008; A. Malarewicz-Jakubów, R. Tanajewska, *Zasadność funkcjonowania Europejskich Zgrupowań Interesów Gospodarczych (EZIG)*, [w:] *Wpływ europeizacji prawa na instytucje prawa handlowego*, red. J. Kruczałak-Janowska, Warszawa 2013, s. 517–524; A. Opalski, *Europejskie prawo spółek*, Warszawa 2010, s. 576 n.; K. Oplustil, *Europejskie zgrupowanie interesów gospodarczych (EZIG)*, [w:] *Prawo spółek*, red. A. Kidyba, Warszawa 2013, s. 1780; M. Sokołowski, *Europejskie Zgrupowanie Interesów Gospodarczych — wybrane zagadnienia*, „Monitor Prawniczy” 2005, nr 18, s. 78; A. Witosz, *Konstrukcja europejskiego zgrupowania interesów gospodarczych w prawie polskim i niemieckim*, „Prawo Spółek” 2007, nr 1; T. Włudyka, *Europejskie Zgrupowanie Interesów Gospodarczych i Spółka Europejska*, <http://www.opoka.org.pl/biblioteka/X/XU/prawospolek.html> (dostęp: 14.05.2000).

² Podstawą prawną do działania EZIG w Polsce jest rozporządzenie w sprawie europejskiego zgrupowania interesów gospodarczych — rozporządzenie nr 2137/85 z 25 lipca 1985 r. (Dz.Urz. WE L 199 z 31.07.1985 r., s. 1), dalej jako rozporządzenie 2137/85.

Na uwagę zasługuje kilka aspektów. Po pierwsze, urzędowe tłumaczenie rozporządzenia unijnego posługuje się określeniem „europejskie ugrupowanie interesów gospodarczych” i skrótem EUIG, a polskie ustawy w tym przypadku przyjęły odmienną terminologię, a mianowicie „europejskie zgrupowanie interesów gospodarczych” ze skrótem EZIG. Po drugie, rodzą się wątpliwości czy EUIG/EZIG działa pod firmą i podlega zasadom prawa firmowego, skoro nie w każdym przypadku uznaje się go za przedsiębiorcę w rozumieniu art. 43¹ kodeksu cywilnego (dalej również jako k.c.). Po trzecie, ogólne odesłanie z art. 7 ustawy z dnia 4 marca 2005 roku o europejskim zgrupowaniu interesów gospodarczych i spółce europejskiej (zwanej dalej ustawą EZIG)³ rodzi wątpliwości, na ile uprawnione jest kształtowanie nazwy EUIG/EZIG na takich samych zasadach, jak tworzy się firmy spółek jawnych.

1. EUROPEJSKIE UGRUPOWANIE INTERESÓW GOSPODARCZYCH CZY EUROPEJSKIE ZGRUPOWANIE INTERESÓW GOSPODARCZYCH?

Wysoce niepożądanym zjawiskiem jest istnienie rozbieżnej terminologii w urzędowym tłumaczeniu rozporządzenia 2137/85 na język polski⁴ i w polskich ustawach w odniesieniu do określenia samej formy prawnej, a przez to i brzmienia skrótu. Wiążący tekst aktu unijnego w polskiej wersji językowej posługuje się terminem „europejskie ugrupowanie interesów gospodarczych” i odpowiednim skrótem EUIG. Problematiczne więc jest przyjęcie przez ustawodawcę polskiego w ustawach określenia „europejskie zgrupowanie interesów gospodarczych” i skrótu EZIG. Rozporządzenie unijne jest bowiem bezpośrednio stosowane i ma pierwszeństwo stosowania przed prawem krajowym. Różne określenie tej samej formy prawnej w aktach prawnych rangi unijnej i krajowej nie tylko wprowadza nieład terminologiczny i narusza zasady techniki legislacyjnej, ale może rodzić wiele problemów natury praktycznej. Poza tym wprowadza to w błąd uczestników obrotu, rodzi wątpliwości przy kształtowaniu nazwy i posługiwaniu się nazwą w obrocie. Z jednej strony, biorąc pod uwagę hierarchię źródeł prawa oraz uznania za autentyczne tłumaczeń rozporządzeń unijnych, należałoby przyjąć za wiążące określenie tego podmiotu zgodnie z przyjętym sformułowaniem w tłumaczeniu aktu unijnego⁵. Z drugiej jednak od wejścia w życie ustawy EZIG minęło już 10 lat i określenie „europejskie zgrupowanie interesów

³ Ustawa z 4 marca 2005 r. o europejskim zgrupowaniu interesów gospodarczych i spółce europejskiej (Dz.U. Nr 62, poz. 551 ze zm.), dalej jako ustawa o EZIG i SE.

⁴ <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/HTML/?uri=CELEX:31985R2137&from=PL> (dostęp: 3.02.2015).

⁵ R. Lewandowski, *Europejskie Ugrupowanie...*, komentarz do art. 1 EZIGU, teza 3.

gospodarczych” głęboko przyjęło się nie tylko w doktrynie⁶, ale i w praktyce⁷. Polskie przepisy, w tym w szczególności ustawa EZIG i ustawa o Krajowym Rejestrze Sądowym⁸, wymuszają na uczestnikach obrotu przyjęcie określenia „zgrupowanie” przy rejestracji podmiotu. Dlatego bez zmian przepisów prawa polskiego stosowanie w obrocie określenia „ugrupowanie” zamiast „zgrupowanie” wbrew polskim ustawom wydaje się trudne do przeprowadzenia. W celu uproszenia i wprowadzenia jednolitej terminologii w niniejszym opracowaniu, wbrew wskazanym rozbieżnościom, na potrzeby dalszych wywodów przyjęte zostały określenie „zgrupowanie” i skrót EZIG.

2. EUROPEJSKIE ZGRUPOWANIA INTERESÓW GOSPODARCZYCH A SPÓŁKA JAWNA

Europejskie zgrupowanie interesów gospodarczych uważane jest za elastyczną formę transgranicznej współpracy podmiotów gospodarczych z różnych państw członkowskich, przy zachowaniu niezależności członków i poszanowaniu odrębności ich interesów. Celem EZIG jest ułatwienie albo rozwijanie działalności gospodarczej jego członków⁹. Zgrupowanie uznawane jest za instrument prawny koordynacji i organizowania działalności członków zgrupowania, zmierzając tym samym do bezpośredniego uzyskania przez nich korzyści¹⁰. W związku z tym nie stanowi spółki w wąskim tego słowa rozumieniu, gdyż ta ostatnia generuje (zasadniczo) zyski dla siebie samej (art. 3 ust. 1 rozporządzenia 2137/85)¹¹. Można ją uznać za rodzaj ponadnarodowej spółki prawa europejskiego, jako szeroko rozumianej formy transgranicznej współpracy przedsiębiorców. W związku z tym, że zgrupowanie prowadzi pomocniczą działalność wspierającą jego członków, która nastawiona jest na osiągnięcie zysku przez członków zgrupowania, a nie przez samo zgrupowanie. Działalność wykonywana w ramach EZIG może mieć charakter jedynie pomocniczy w stosunku do działalności członków zgrupowania

⁶ Przeważająca część doktryny posługuje się określeniem „europejskie zgrupowanie interesów gospodarczych”. Jedynie R. Lewandowski, I. Hykawy oraz T. Włudyka konsekwentnie stosują przyjmowaną w polskim tłumaczeniu rozporządzenia terminologię. Por. literaturę podaną w przyp. 1.

⁷ Np. EXPO SWEET EZIG z siedzibą w Łomiankach; Unlimited Support EZIG z siedzibą we Wrocławiu.

⁸ Por. art. 36 ust. 2a, 38 ust. 2a i 4a, 39 ust. 1a oraz 44 ust. 6 ustawy o krajowym rejestrze sądowym (tekst jedn., Dz.U. z 2013 r., poz. 1203), zwaną dalej ustawą o KRS.

⁹ I. Hykawy, *Europejskie Ugrupowanie Interesów Gospodarczych*, [w:] *Prawo Wspólnot Europejskich a prawo polskie*, red. M. Safian, Warszawa 2002, s. 203.

¹⁰ P. Behrens, [w:] M.A. Dauses, *Prawo gospodarcze Unii Europejskiej*, Warszawa 1999, s. 526.

¹¹ W Memorandum Wyjaśniającym przygotowanym przez Komisję WE do projekt rozporządzenia EZIG z 21 grudnia 1973 r. stwierdzono, że w odróżnieniu od spółki zgrupowanie nie ma dążyć do osiągnięcia zysku dla siebie, ale stanowi tylko narzędzie dla działalności gospodarczej członków (por. A. Santa Maria, *European Economic Law*, Alphen aan den Rijn 2009, s. 175).

i ma służyć intensyfikacji wyników gospodarczych przedsiębiorstw prowadzonych przez jego członków.

Podstawą prawną funkcjonowania EZIG jest przede wszystkim rozporządzenie 2137/85. Wprawdzie akt ten jest bezpośrednio stosowany i wprowadza jednolite zasady na terytorium całej UE, jednak nie ma charakteru wyczerpującego. Luki, które istnieją w regulacji unijnej, wypełniają odpowiednie zapisy prawa krajowego ustalonego zgodnie z siedzibą zgrupowania. Zastosowanie prawa krajowego do EZIG powoduje, że postanowienia tego prawa powinny być stosowane jako „narodowe”. Ustawodawca europejski wskazuje na ich pomocnicze zastosowanie do EZIG, aby te mogły funkcjonować w swoim otoczeniu prawnym, związanym z siedzibą jednostki¹². Nie każda jednak norma, do której następuje odesłanie, może zostać bez większych problemów zastosowana do zgrupowania. Wymaga to bowiem dopasowania nie do końca adekwatnych przepisów dotyczących spółki jawnej do zgrupowania. Prawo narodowe, które znajduje zastosowanie poprzez odesłanie z rozporządzenia, powinno być traktowane jako prawo unijne, co ma przełożenie na interpretację tych postanowień. Jeżeli prawo krajowe służy wypełnieniu luki rozporządzenia unijnego, pierwszeństwo powinna mieć prounijna wykładania¹³. Wykładnia przepisów narodowych powinna być jednoznaczna i zgodna z celem sprawnego funkcjonowania jednolitego rynku. Nie można po-

¹² Por. C. Teichmann, *The European Company. A challenge to academics, legislatures and practitioners*, „German Law Journal” 2003, nr 4, s. 330.

¹³ U. Brandt, M. Scheifele, *Die Europäische Aktiengesellschaft und das anwendbare Recht*, „Deutsches Steuerrecht” 2002, nr 13, s. 554; P. Burkhalter, *Die Europäische wirtschaftliche Interessenvereinigung (EWIV) und ihre konzernrechtlichen Beziehung*, Zürich 1998, s. 52–53. Por. m.in. orzeczenie TSWE C-208/90; A. Gabrysiak-Zabłocka, *Granice prowsólnotowej wykładni polskiego prawa spółek*, [w:] *Węzłowe problemy prawa handlowego. VI Ogólnopolski Zjazd Katedr Prawa Handlowego*, red. Z. Kuniewicz, K.A. Dadańska, Szczecin-Międzyzdroje 2007, s. 103–117. J. Napierała, *Uwagi na temat wykładni prawa krajowego zgodnej z dyrektywami europejskiego prawa spółek*, „Czasopismo Kwartalne Całego Prawa Handlowego, Upadłościowego oraz Rynku Kapitałowego” (HUK) 2008, nr 3, s. 204 n.; D. Fiedorow, *Wykładnia celowościowa prawa wspólnotowego w orzecznictwie sądów Unii Europejskiej*, [w:] *Wykładnia prawa Unii Europejskiej*, red. C. Mika, Toruń 2008; A. Gawrysiak-Zabłocka, *Prowsólnotowa wykładnia polskiego prawa spółek*, [w:] *Wykładnia...*; J. Helios, *Pojmowanie wykładni prawa europejskiego w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości*, Wrocław 2002; A. Kalisz, *Wykładnia i stosowanie prawa wspólnotowego*, Warszawa 2007; *idem*, *Wykładnia prawa Unii Europejskiej*, [w:] *System Prawa Unii Europejskiej*, t. IV: *Źródła prawa Unii Europejskiej*, red. J. Barcz, Warszawa 2010; M. Koszowski, *Wykładnia prawa krajowego w zgodzie z prawem Unii Europejskiej po uwzględnieniu zmian spowodowanych wejściem w życie Traktatu z Lizbony*, „Studia Prawa Prywatnego” 2012, nr 2; K. Kowalik-Bańczyk, *Prowsólnotowa wykładnia prawa polskiego*, „Europejski Przegląd Sądowy” 2005, nr 12; E. Maniewska, *Prowsólnotowa wykładnia prawa polskiego w poakcesyjnym orzecznictwie Sądu Najwyższego*, „Europejski Przegląd Sądowy” 2005, nr 10; K. Masło, *Wykładnia autonomiczna w prawie Unii Europejskiej*, [w:] *Wykładnia...*; C. Mik, *Wykładnia zgodna prawa krajowego z prawem Unii Europejskiej*, [w:] *Polska kultura prawna a proces integracji europejskiej*, red. S. Wronkowska, Kraków 2005.

minąć, że określony przepis prawa krajowego zastosowany do EZIG ma wymiar europejski. Regulacje narodowe winny być interpretowane przede wszystkim zgodnie z duchem i celem rozporządzenia. Świadoma niekompletność regulacji rozporządzeń jest wyrazem zastosowanej techniki ustawodawczej, zmierzającej do wprowadzenia pozasystemowych odesłań do prawa krajowego w ich aktualnie obowiązujących wersjach. Co więcej, zastosowanie odesłania do prawa krajowego wymusza tak zwane odpowiednie stosowanie, czyli takie, które uwzględniienia specyfikę i właściwość europejskiego prawa spółek¹⁴.

Dla EZIG z siedzibą w Polsce stosuje się w sprawach nieuregulowanych w rozporządzeniu EZIG przepisy ustawy z 4 marca 2005 roku o europejskim zgrupowaniu interesów gospodarczych i spółce europejskiej (zwanej dalej EZIGU) oraz odpowiednio przepisy o spółce jawnej (art. 7 EZIGU)¹⁵. Podobieństwa EZIG do spółki jawnej są widoczne w związku z tym, że EZIG i spółka jawna nie są osobami prawnymi, tylko jednostkami organizacyjnymi, którym ustawa przyznaje podmiotowość prawną. Poza tym zarówno członkowie EZIG, jak i wspólnicy spółki jawnej ponoszą nieograniczoną i solidarną odpowiedzialność za zobowiązania podmiotu. Podobnie ukształtowano w obu tych formach prawnych prawo do głosu i zmiany w składzie osobowym, a także zbliżone są również przyczyny rozwiązania tych podmiotów. Natomiast cele EZIG zostały ukształtowane odmiennie niż cele spółki jawnej. Co więcej, zgrupowanie, inaczej niż spółka jawna, nie musi prowadzić przedsiębiorstwa, a jego członkowie nie mają obowiązku wnoszenia wkładów. Wprawdzie EZIG wykazuje cechy spółki jawnej, jednakże zarządzanie i struktura organizacyjna zgrupowania jest z kolei zbliżona do spółek kapitałowych¹⁶.

¹⁴ L. Siwik, *Odpowiedzialność zarządzających za zobowiązania Europejskiego Zgrupowania Interesów Gospodarczych i Spółki Europejskiej*, Warszawa 2010, s. 35 n.

¹⁵ Zastosowanie do EZIG przez polskiego ustawodawcę przepisów o spółce jawnej wynika z tego, że w prawie polskim nie ma kategorii podmiotów, jakimi są zgrupowania interesów gospodarczych. Na marginesie można dodać, że pierwowzorem EZIG było francuskie *groupement d'intérêt économique*. Pierwsza koncepcja rozporządzenia EZIG powstała na podstawie instytucji przyjętej w prawie francuskim (*Ordonans Groupement d'intérêt économique* nr 67–821 z 23 października 1967 r. ze zm.) i była rozpatrywana przez Komisję 21 grudnia 1973 r. Por. T. Włudyka, *op. cit.*; R. Adamus, *Europejskie Zgrupowanie Interesów Gospodarczych. Komentarz*, s. 21 i cytowana tam literatura; Ch. Villiers, *European Company Law: Towards Democracy?*, Ashgate 1998, s. 55; *Die EWIV in Europa*, red. C. Müller-Gugenberger, P. Schotthöfer, München 1995, s. 161–167; A. Gabrysiak-Zawłocka, *Pojęcie spółki w prawie europejskim*, „Studia Prawnicze” 2003, nr 4, s. 32–34.

¹⁶ O podobieństwach i różnicach między spółką jawną a EZIG m.in. S. Sołtysiński, *Spółka jawna*, „Studia Prawa Prywatnego” 2006, nr 3, s. 4 n.; S. Sołtysiński, [w:] A. Szajkowski, *Prawo spółek osobowych. System prawa prywatnego*, t. 16, Warszawa 2008, s. 762–763; K. Oplustil, *Europejskie zgrupowanie...*, s. 1780.

3. NAZWA CZY FIRMA EUROPEJSKIEGO ZGRUPOWANIA INTERESÓW GOSPODARCZYCH?

Zarówno EZIG, jak i spółka jawna są jednostkami organizacyjnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną. Sporne w literaturze jest natomiast to, czy EZIG jest przedsiębiorcą, a przez to — czy działa pod własną firmą.

Zgodnie z jednym stanowiskiem przyjmuje się, że EZIG jest przedsiębiorcą i prowadzi przedsiębiorstwo pod własną firmą¹⁷. Teza ta jest oparta na tym, że do EZIG stosujemy przepisy o spółce jawnej, a działalność EZIG, nawet jeśli nie ma charakteru działalności gospodarczej, to ze względu na cele, istotę oraz strukturę spełnia warunki działalności zawodowej¹⁸. Niektórzy stanowisko to opierają jednak na tym, że w rzeczywistości EZIG prowadzi działalność gospodarczą wspierającą działalności gospodarcze członków¹⁹. Pogląd odmienny zakłada, że zgrupowanie nie ma statutu przedsiębiorcy w rozumieniu art. 431 kodeksu cywilnego (dalej również jako k.c.), nawet jeśli EZIG wpisywane jest do rejestru przedsiębiorców i bywa uznawane za tak zwanego przedsiębiorcę rejestrowego²⁰. Stanowisko to opiera się na zasadzie, że celem zgrupowania nie jest osiąganie zysków, w odróżnieniu od celu przedsiębiorcy, który prowadząc działalność gospodarczą lub zawodową jest ukierunkowany na generowanie zysków.

Należy jednak zauważyć, że zgrupowanie działa w celu gospodarczym w tym rozumieniu, że członkowie uzyskują korzyść z istniejącej współpracy. Jednakże korzyścią tą jest niekoniecznie osiągnięcie zysku przez zgrupowanie, ale są nią przede wszystkim inne korzyści wynikające ze współpracy, jak na przykład wymiana informacji, prowadzenie wspólnych badań nad innowacyjnością produktów, prace rozwojowe, promowanie marki, wspólny marketing i promocja, wspólne zakupy surowców czy logistyczne zorganizowanie współpracy między członkami. Rozporządzenie 2137/85 wyraźnie bowiem przesądza o pomocniczym charakterze zgrupowania, mającym na celu wspieranie działalności jego członków, oraz wskazuje, że zamiarem EZIG nie jest osiągnięcie zysku. Nawet przy generalnym odwołaniu do przepisów o spółce jawnej nie sposób przyjąć, że EZIG w Polsce również ma status przedsiębiorcy w rozumieniu art. 43¹ k.c. Nie zmienia tego okoliczność, że EZIG wpisywane jest do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, ponieważ taki wpis upoważnia jedynie do uzyskania statutu przedsiębiorcy rejestrowego. Nie wydaje się bowiem zasadne nawet odpowiednie zastosowanie art. 22 kodeksu spółek handlowych (dalej również jako k.s.h.)

¹⁷ A. Wowerka, [w:] S. Pawłowski *et al.*, *op. cit.*, s. 25–26.

¹⁸ *Ibidem*.

¹⁹ A. Malarewicz-Jakubów, R. Tanajewska, *op. cit.*, s. 517 n.

²⁰ R. Lewandowski, *Europejskie Ugrupowanie...*, komentarz do art. 7 EZIGU, teza 34.

do zgrupowania. Przepis ten definiuje bowiem spółkę jawną, która jest innym od zgrupowania podmiotem, zarówno z uwagi na cel, jak i oznaczenie.

Wątpliwości rodzące się na tle statusu zgrupowania jako przedsiębiorcy przekładają się na to, czy EZIG będzie mogło zostać objęte prawem firmowym. Firma jest dobrem osobistym przedsiębiorcy o szczególnym, gospodarczym charakterze, podlegającym ochronie prawnej (art. 43¹⁰ k.c.)²¹. W odróżnieniu od innych nazw (oznaczeń) handlowych firma służy podmiotowemu wyróżnieniu przedsiębiorcy działającego w obrocie gospodarczym, a więc stanowi nazwę, pod którą przedsiębiorca prowadzi działalność gospodarczą lub zawodową²².

Rozporządzenie 2137/85 stanowi jedynie o nazwie, a nie o firmie zgrupowania²³. Z kolei ustawa o EZIG, poza ogólnym odesłaniem do przepisów o spółce jawnej, w ogóle nie odnosi się do oznaczenia zgrupowania. Należy wskazać, że w prawie polskim w ustawie o KRS odróżnia się przy wpisie do rejestru przedsiębiorców KRS nazwę od firmy wpisywanego podmiotu i zgodnie z art. 38 pkt 1a ustawy o KRS wpisuje się odpowiednio firmę lub nazwę. Formularz wpisu EZIG do KRS o nr KRS-W12 poz. B1 nr 27 wyraźnie oznacza rubrykę wpisu jako „firma”, a nie „nazwa”. Z kolei formularz zmiany danych w rejestrze przedsiębiorców KRS o nr KRS-Z12 poz. C1 nr 32 określa rubrykę wpisu już jako „zmiana nazwy zgrupowania” i „nowa nazwa”. Stosowane w formularzach określenia mają jednak charakter wtórny i nie powinny być podstawą przesądzenia o tym, czy EZIG w istocie działa pod firmą, czy pod nazwą.

Jeżeli przyjmujemy założenie, że EZIG nie jest przedsiębiorcą w rozumieniu kodeksu cywilnego, to wątpliwe jest również to, czy działa pod firmą i podlega zasadom prawa firmowego. Pomimo generalnego odesłania w ustawie o EZIG do przepisów o spółce jawnej, nie sposób uznać, że art. 22 k.s.h., przesądzający o tym, że spółka jawna prowadzi przedsiębiorstwo pod firmą, znajdzie odpowiednie zastosowanie do EZIG. Jest to bowiem przepis definiujący formę prawną, a więc nie

²¹ P. Granecki, *Dobra osobiste w prawie polskim — zagadnienia dóbr osobistych osób prawnych*, PS 2002, nr 5; S. Grzybowski, *Ochrona dóbr osobistych według przepisów ogólnego prawa cywilnego*, Warszawa 1957; M. Klapczyńska, *Firma i jej ochrona*, Warszawa 2004; K. Bilewska, *Nowe uregulowanie firmy w prawie polskim*, „Monitor Prawniczy” 2002, nr 23; M. Modrzejewska, *Nowa koncepcja firmy a niebezpieczeństwo konfuzji w obrocie*, [w:] *Kodeks spółek handlowych po pięciu latach*, Wrocław 2006; P. Zaporowski, *Firma jako dobro osobiste przedsiębiorcy*, „Rejent” 2005, nr 12; T. Żyznowski, *Firma w Kodeksie cywilnym*, PS 2003, nr 9; J. Sitko, *Firma w świetle przepisów kodeksu cywilnego*, „Przegląd Prawa Handlowego” (dalej jako PPH) 2003, nr 5; B. Sołtys, *Nazwy handlowe i ich ochrona w prawie polskim*, Kraków 2003; J. Szwaja, *Firma w Kodeksie cywilnym*, PS 2004, nr 1; *idem*, [w:] S. Sołtysiński et al., *Kodeks spółek handlowych. Komentarz*, t. V, Warszawa 2004; Ł. Zamojski, *Firma w postępowaniu rejestrowym*, cz. 1–2, PS 2006, nr 1.

²² E. Gniewek, [w:] *Kodeks cywilny. Komentarz do artykułów 1–534*, t. 1, red. E. Gniewek, Warszawa 2004; B. Sołtys, *op. cit.*, s. 33 n.; W. Popiołek, [w:] K. Pietrzykowski, *Kodeks cywilny. Komentarz. Suplement*, t. I i II, Warszawa 2003, s. 17 n. oraz cytowana tam literatura.

²³ Por. art. 5 lit. a i art. 25 lit. a rozporządzenia 2137/85.

może służyć do kształtowania definicji innego podmiotu, po pierwsze, z uwagi na odmienną konstrukcję prawnych, a po drugie, w związku z tym, że EZIG jako jednostka organizacyjna jest w podstawowym stopniu kształtowana rozporządzeniem unijnym jako aktem nadrzędnym określającym istotę tego podmiotu.

W świetle art. 5 lit. a i 25 lit. a rozporządzenia 2137/85 oraz przytoczonych wcześniej wywodów o statusie prawnym EZIG jako przedsiębiorcy zgodnie z kodeksem cywilnym należy uznać, że EZIG posługuje się nazwą. Jeśli uznamy, że EZIG korzysta wyłącznie z nazwy handlowej, to i tak nazwie zgrupowania zapewniona będzie ochrona przysługująca dobrom osobistym, a także — ewentualnie — naruszenie prawa do nazwy może stanowić czyn nieuczciwej konkurencji. Poza tym nazwa zgrupowania, nawet jeśli nie będzie uznawana za firmę, będzie pełnić wiele funkcji w obrocie. Funkcjami nazwy zgrupowania będą natomiast między innymi: funkcja indywidualizująca (przejawiająca się w identyfikowaniu podmiotu w obrocie gospodarczym), informacyjna, gwarancyjna, reklamowa, majątkowa, konkurencyjna i międzynarodowa²⁴.

Ścisła literalna wykładnia rozporządzenia 2137/85 i ustawy o EZIG przemawia więc za tym, że zgrupowanie nie będzie mieć firmy. Należałoby się zastanowić, czy nawet przy odmowie uznania EZIG za przedsiębiorcę w rozumieniu kodeksu cywilnego nie uznać dopuszczalności powoływania się na prawo firmowe. Celowość takiego rozwiązania uzasadniają potrzeba praktyki, spójności systemowej oraz bezpieczeństwo uczestników obrotu. Zgrupowanie traktowane jest bowiem jako forma aktywności gospodarczej, ma podmiotowość prawną, działa w celu gospodarczym oraz wpisywane jest do rejestru przedsiębiorców. Ogólne zasady prawa firmowego z kodeksu cywilnego oraz funkcja ochronna firmy służą zabezpieczeniu uczestników obrotu gospodarczego, w którym zgrupowanie aktywnie uczestniczy. Koncepcja zakładająca, że zgrupowanie nie działa pod firmą, wynika z dość skomplikowanej analizy licznych przepisów unijnych i krajowych z zakresu prawa spółek, zastosowania wielostopniowych odesłań, a także opiera się na odwołaniu do różnych statusów przedsiębiorcy. Dlatego też na pierwszy rzut oka mogłoby się jednak wydawać, że zgrupowanie rzeczywiście posługuje się firmą. Patrząc więc przez pryzmat funkcji ochronnej przepisów prawa firmowego i uczestników unijnego rynku, którzy nie do końca mogą na przykład rozróżnić przedsiębiorcę w rozumieniu kodeksu cywilnego od przedsiębiorcy rejestrowego w prawie polskim, celowe byłoby jednak przyjęcie poglądu, uznającego działanie zgrupowania pod firmą. Wykładnia celowościowa przemawia za tym, aby zakresem ogólnych przepisów prawa firmowego z kodeksu cywilnego objąć również EZIG, nawet w sytuacji gdy zakładamy, że EZIG nie jest przedsiębiorcą.

²⁴ B. Sołtys, *op. cit.*, rozdz. 5.

4. TWORZENIE NAZWY ZGRUPOWANIA

4.1. NAZWA ZGRUPOWANIA W ROZPORZĄDZENIU 2137/85

Zgodnie z art. 5 lit. a rozporządzenia 2137/85 przewiduje się, że umowa o utworzeniu ugrupowania zawiera co najmniej nazwę ugrupowania, którą poprzedza lub po której następują wyrazy „europejskie ugrupowanie interesów gospodarczych” lub inicjały EUIG, o ile te wyrazy nie stanowią części nazwy. Podobnie stanowi art. 25 lit. a rozporządzenia 2137/85, zgodnie z którym pisma, formularze zamówień i podobne dokumenty powinny czytelnie wskazywać nazwę ugrupowania, którą poprzedzają albo po której następują wyrazy „europejskie ugrupowanie interesów gospodarczych” lub skrót EUIG, o ile wyrazy te lub skrót nie występują już w nazwie. Artykuł 5 lit. a i art. 25 lit. a stanowią wyłączne przepisy rozporządzenia 2137/85 odnoszące się do oznaczenia EZIG. Powołany przepis nie przewiduje, aby nazwa EZIG zawierała nazwiska lub firmy wszystkich lub niektórych członków EZIG. Rozporządzenie w tym zakresie wskazuje minimalny standard, jakiego oczekuje się od powstających zgrupowań, stwierdzając o obowiązkowym dodatku wskazującym na formę prawną²⁵. Pozostawia tym samym wysoką swobodę kształtowania nazwy.

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie EITO²⁶ przesądził, że art. 5a rozporządzenia EZIG zawiera jedynie obowiązek zawarcia w nazwie dodatku określającego formę prawną (lub skrót wskazujący na formę prawną), natomiast pozostałe elementy oznaczenia EZIG mogą zostać podporządkowane przepisom krajowym państwa, w którym EZIG ma swoją formalną siedzibę. Trybunał nie zastosował natomiast wykładni odwołującej się do krajowego pierwowzoru EZIG²⁷. Uznano tym samym, że luka rozporządzenia EZIG z zakresu two-

²⁵ Por. M. Lamsa, *Die Firma der Auslandsgesellschaft*, Tubingen 2011, s. 166 n.

²⁶ Orzeczenie TSUE z 18 grudnia 1997 r. w sprawie *European Information Technology Observatory*, nr C-402/96 (EITO). W literaturze niemieckiej wysoce sporne było stosowanie zasad prawa firmowego do EZIG, por. S. Hauschka, *Die Europäische wirtschaftliche Interessenvereinigung (EWIV) als Kooperationsinstrument für die Angehörigen der freien Berufe*, „Deutsches Steuerrecht” 1991, nr 33, s. 1085 i cytowana tam literatura. M. Sokołowski, *op. cit.*

²⁷ Wiele rozwiązań odnośnie do EZIG zostało zaczerpnięte z jej francuskiego pierwowzoru GIE. W sytuacji, gdyby rozporządzenie wyraźnie przeniosło słowne postanowienia z wersji krajowej zastosowanej we Francji, wówczas możliwe byłoby skorzystanie z interpretacji prezentowanej w orzecznictwie narodowym, z tym zastrzeżeniem, że należałoby uwzględnić do nich aspekt unijny. Natomiast sporne pozostaje to, czy można byłoby wykorzystać do EZIG doświadczenia francuskie wypracowane na gruncie formy krajowej w szerszym wymiarze. Racjonalne wydaje się stanowisko, zgodnie z którym to Trybunał Sprawiedliwości UE powinien zdecydować, w jakich aspektach uwzględniane będą poglądy judykatury we Francji, przy oficjalnej interpretacji aktu unijnego, ponieważ przy wypełnianiu luk prawa unijnego dopuszczalne jest wyinterpretowywanie przez Trybunał Sprawiedliwości UE nawet norm szczegółowych i technicznych. Por. P. Burkhalter, *op. cit.*, s. 51–52 i powoływana tam literatura; A. Bleckmann, *Zu den Auslegungsmethoden des Europäischen Gerichtshofs*, „Neue Juristische Wochenschrift” 1982, nr 22, s. 1181.

zenia nazwy EZIG może w świetle art. 2 ust. 1 rozporządzenia 2137/85 zostać wypełniona bezpośrednim odesłaniem do wewnętrznego prawa państwa miejsca siedziby określonej umową EZIG²⁸. Powstała luka ma charakter luki wewnętrznej w zakresie materii rozporządzenia, ponieważ odnosi się do kwestii umowy o utworzeniu zgrupowania, a tym samym odsyła do prawa materialnego z pominięciem norm prawa prywatnego międzynarodowego²⁹.

4.2. TWORZENIE NAZWY EZIG ZGODNIE Z PRAWEM POLSKIM

Stanowisko dotyczące tworzenia nazwy EZIG jest niejedolite w polskiej literaturze. Jeden z poglądów przewiduje, że do firmy EZIG stosujemy przepisy o spółce jawnej i ogólne zasady prawa firmowego z kodeksu cywilnego. Wówczas firma EZIG powinna zawierać nazwiska lub firmy wszystkich współników albo nazwisko jednego lub kilku współników oraz dodatkowe oznaczenie wskazujące na formę prawną lub skrót. Stanowisko to oparto na poglądzie o przyjęciu przez ustawodawcę unijnego tak zwanego stosunkowo niskiego standardu ochrony³⁰. Dopuszcza ono tym samym stosowanie art. 24 k.s.h. w związku z art. 8 § 2 k.s.h. w związku z art. 7 EZIGU³¹.

Odmienne stanowisko pozwala na tworzenie nazwy zgrupowania w sposób dowolny, przy uwzględnieniu tylko obligatoryjnego dodatku wskazującego na formę prawną. Między innymi R. Lewandowski uważa, że dopuszczalne byłoby utworzenie EZIG z siedzibą w Polsce bez obowiązku umieszczania firmy (nazw) jednego lub kilku współników w nazwie ugrupowania³². Za taką interpretacją powołanego art. 5 lit. a rozporządzenia 2137/85 przemawia zasada prymatu prawa UE, zgodnie z którą w razie kolizji między prawem państw członkowskich a prawem unijnym to prawo unijne znajdzie zastosowanie. Z tego powodu rozporządzenie 2137/85 ma pierwszeństwo przed stosowaniem ustawy o EZIG i kodeksem spółek handlowych, jeśli dotyczą tych samych kwestii. Należy również zwrócić uwagę, że wymogi dotyczące nazwy EZIG zostały uregulowane w rozporządzeniu, które jest aktem UE niewymagającym implementacji. Przepisy zawarte w rozporządzeniu 2137/85 dotyczące firmy EZIG wymuszają swoje bezpośrednie zastosowanie, a prawo krajowe musi uwzględniać te przepisy oraz nie może zawierać postanowień odmiennych w zakresie spraw objętych rozporządzeniem.

W świetle tych rozbieżnych stanowisk na gruncie tworzenia firmy zgrupowania warto mieć na uwadze prounijną wykładnię polskiego prawa spółek i prawa

²⁸ Por. M. Lamsa, *op. cit.*, s. 166–167.

²⁹ Por. L. Siwik, *op. cit.*, s. 35 n. i cytowana tam literatura; M. Franzen, *Privatrechtsangleichung durch Europaeische Gemeinschaft*, Berlin 1999, s. 608.

³⁰ M. Sokołowski, *op. cit.*, s. 108 n.

³¹ *Ibidem*, s. 122; K. Oplustil, *Spółka europejska...*, s. 107.

³² Por. R. Lewandowski, *Europejskie zgrupowanie interesów gospodarczych może działać też w Polsce*, „Rzeczpospolita” 24 kwietnia 2008 r., Lex nr 85661/2.

firmowego. W związku z odesłaniem do prawa krajowego materialnego, w odniesieniu do tworzenia nazwy zgrupowania trzeba uwzględnić regulacje ustawy o EZIG, a także przepisów kodeksu spółek handlowych i kodeksu cywilnego. Ustawa o EZIG nie przewiduje szczegółowych regulacji odnoszących się do tworzenia nazwy zgrupowania. Na potrzeby analizy tworzenia nazwy zgrupowania należy więc uwzględnić odsyłanie do przepisów o spółce jawnej. Podstawowe znaczenie będą tu mieć art. 24 k.s.h. oraz art. 43⁵ k.c. W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że regulacja ustawy EZIG jest ograniczona do rejestracji i niektórych zasad organizacji europejskiego zgrupowania interesów gospodarczych i tylko w zakresie nieuregulowanym rozporządzeniem 2137/85. Przez pryzmat tego zakresu ustawy EZIG należy patrzeć na art. 7 ustawy EZIG. A więc tylko w kwestiach rejestracji i wybranych zasad organizacji EZIG należy stosować przepisy o spółce jawnej.

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie EITO w istocie przesądził, że tworzenie nazwy zgrupowania podlega regulacji przepisów krajowych w zakresie nieobjętym rozporządzeniem 2137/85. Dlatego nie można uznać, że w tym zakresie rozporządzenie ma charakter regulacji wyczerpującej. Niemniej jednak, jeśli polska ustawa o EZIG nie wprowadziła stosownych szczególnych rozwiązań, nie można automatycznie przyjmować, że wprost stosowane są przepisy o firmie spółki jawnej. Regulacje krajowe należy bowiem interpretować w duchu rozporządzenia 2137/85, celem osiągnięcia spójnej koncepcji zgodnie z zamysłem prawa unijnego.

Tworzenie firmy dla przedsiębiorców w prawie polskim określają zarówno ogólne przepisy kodeksu cywilnego, jak i szczególne regulacje odnoszące się do poszczególnych osób/jednostek organizacyjnych. Firmę spółek tworzy się poprzez określenie elementu wyróżniającego podmiot z dodatkiem wskazującym na formę prawną. O ile zasadniczą częścią firmy osoby fizycznej jest jej imię i nazwisko, o tyle korpusem firmy osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej jest jej nazwa. Nazwa z reguły wybierana jest swobodnie przez podmiot, jednakże powinna zostać skonstruowana zgodnie z przepisami regulującymi dany typ osoby³³. Z przepisów kodeksu cywilnego nie wynika dokładnie, jakie elementy powinny wchodzić w skład nazwy osoby prawnej, a więc i pośrednio jednostek organizacyjnych wyposażonych w zdolność prawną, przy czym firma musi zawierać określenie formy prawnej, które może być podane w skrócie³⁴. Można przyjąć jako zasadę ogólną, że także obecnie osoba prawna, zamierzająca prowadzić jako przedsiębiorca określoną działalność gospodarczą lub zawodową, może przyjąć dla siebie nazwę (firmę) dowolnie obraną, niekoniecznie taką, z której wynika

³³ Por. P. Nazaruk, [w:] *Kodeks cywilny. Komentarz*, red. J. Ciszewski, Warszawa 2014, teza 1–2 komentarza do art. 435 k.c.

³⁴ Brzmienie dodatku obligatoryjnego w postaci formy prawnej oraz jej skrót są normatywnie przesądzone (por. P. Nazaruk, *op. cit.*; P. Zaporowski, *Określenie formy prawnej przedsiębiorcy w firmie osoby prawnej*, PPH 2005, nr 2).

rodzaj działalności lub miejsce jej prowadzenia³⁵. W przypadku osób prawnych nazwy mogą być więc rzeczowe, fantazyjne i osobowe. Granice dowolności wyznaczone są także zasadami prawa firmowego³⁶. Należy zastrzec, że firmy osobowe zgodnie z art. 43⁵ § 2 k.c. mogą służyć jedynie ukazaniu związku tej osoby fizycznej z powstaniem czy działalnością przedsiębiorcy i tylko za zgodą tej osoby lub jej spadkobierców. Literalne brzmienie tego przepisu nie odnosi się do firm osobowych, które miałyby zawierać nazwę innej osoby prawnej. W orzecznictwie i piśmiennictwie przeważa pogląd, że jeśli w firmie ma zostać umieszczona firma innej osoby prawnej, może ona zostać skrócona, ale w sposób nienaruszający zasad ustalania i rejestracji firmy³⁷. Mogą występować również korpusy mieszane, zawierające cechy zarówno firm rzeczowych, fantazyjnych, jak i osobowych. Dodatkowe zasady tworzenia firmy osób prawnych mogą wynikać natomiast z przepisów szczególnych. Do spółek osobowych, stanowiących jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej, ale wyposażone w zdolność prawną, stosujemy odpowiednio przepisy o osobach prawnych. Firma spółki jawnej powinna zawierać nazwiska wszystkich wspólników lub ich firmy, albo nazwisko lub firmę jednego lub kilku wspólników, a także oznaczenie formy prawnej „spółka jawna” lub jej urzędowy skrót „sp. jawna”³⁸.

Polski ustawodawca nie wprowadził szczególnych regulacji odnoszących się do nazwy zgrupowania. Odesłanie do odpowiedniego stosowania przepisów o spółce jawnej w zakresie rejestracji i niektórych zasad organizacji ugrupowania nie uprawnia do automatyczne przenoszenia tych wymogów do tworzenia nazwy zgrupowania. Po pierwsze, wątpliwe jest, czy EZIG działa pod firmą. Po drugie, wskazywanie jednego lub więcej członków w nazwie zgrupowania mogłoby wprowadzać w błąd uczestników obrotu. Jeśli bowiem członkami zgrupowania są podmioty z innych państw członkowskich, zamieszczenie pełnych firm tych przedsiębiorców w nazwie zgrupowania spowodowałoby zaburzenie czytelności, ponieważ nazwa byłaby zbyt długa. Poza tym pojawienie się kilku oznaczeń form prawnych w nazwie zgrupowania byłoby mylące nie tylko z uwagi na określenie,

³⁵ R. Trzaskowski, S. Dmowski, [w:] *Kodeks cywilny. Komentarz. Księga pierwsza. Część ogólna*, red. J. Gudowski, Warszawa 2014.

³⁶ Por. M. Modrzejewska, [w:] *Prawo handlowe*, red. J. Okolski, Warszawa 2008, s. 102 n.

³⁷ Por. orzeczenie SN z 2 sierpnia 1994 r., III CZP 95/94, OSP 1995 nr 9 poz. 193; J.P. Naworski, *Problematyka skracania firmy, cz. I*, PPH 1996, nr 3, s. 15 n.; J.P. Naworski, [w:] A. Szajkowski, *op. cit.*, s. 251–261 i cytowana tam literatura.

³⁸ Szerzej: J.P. Naworski, [w:] A. Szajkowski, *op. cit.*, s. 240; P. Bielski, *Prawo firmowe w kodeksie spółek handlowych*, PS 2004, nr 2; J. Frąckowiak *et al.*, *Kodeks spółek handlowych. Komentarz*, Warszawa 2001; A. Kidyba, *Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Tom I*, Kraków 2013; Z. Koźma, M. Ożoga, *Kodeks spółek handlowych. Komentarz*, Gdańsk 2012; J. Szwaja, [w:] S. Sołtysiński *et al.*, *Kodeks spółek handlowych. Komentarz*, t. I, Warszawa 2012, s. 246–254; J. Jacyszyn, E. Marszałkowska-Krześ, *Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Orzecznictwo. Ustawy dodatkowe*, Warszawa 2001; *Komentarz do Kodeksu spółek handlowych. Spółki osobowe*, red. J.P. Naworski *et al.*, Warszawa 2001; M. Rodzyńkiewicz, *Kodeks spółek handlowych komentarz*, Warszawa 2005; J. Strzępka *et al.*, *Kodeks spółek handlowych. Komentarz z orzecznictwem*, Warszawa 2001.

z jaką formą prawną kontrahent zgrupowania ma do czynienia, ale także ze względu na możliwe zderzeniem form prawnych z różnych państw, a przez to wątpliwe z uwagi na bezpieczeństwo obrotu gospodarczego. Z kolei dopuszczalna w polskim orzecznictwie rezygnacja przy tworzeniu firmy spółki jawnej z określenia wskazującego na formę prawną wspólnika, którego dane umieszczane są w firmie spółki jawnej, w przypadku zgrupowania mogłoby doprowadzić do niepożądanego sytuacji, że w istocie rzeczy nie wiemy, z jakim podmiotem mamy do czynienia i z którego państwa dany podmiot pochodzi. Może się bowiem zdarzyć, że podmioty o tej samej nazwie występują w różnych państwach UE i umieszczenie samego oznaczenia identyfikującego bez wskazania formy będzie wprowadzać w błąd. Przykładowo, może dojść do sytuacji, że wprowadza się do nazwy zgrupowania rejestrowanego w Polsce nazwy podmiotów z innych państw, a nazwy tych podmiotów są identyczne z działającymi w Polsce spółkami, które nie są członkami zgrupowania. Poza tym pojawienie się w nazwie jednego lub kilku członków mogłoby świadczyć o przeważającej roli tych członków w strukturze zgrupowania, co zgodnie z wolą członków mogłoby być nieupoważnione. Z przeprowadzonych rozważań wynika, że funkcja ochronna kontrahentów, na którą powołują się zwolennicy stosowania art. 24 k.s.h. do zgrupowania, wydaje się wysoce iluzoryczna, a wręcz może wypaczać tę ochronę, ponieważ istnieje wysokie ryzyko wprowadzenia w błąd uczestników obrotu, jeśli wymuszone zostanie umieszczanie w nazwie oznaczeń członków zgrupowania. Co więcej, bezpieczeństwo obrotu wydaje się zapewnione innymi konstrukcjami przewidzianymi w rozporządzenia 2137/85, jak na przykład bezpośrednią osobistą odpowiedzialnością członków zgrupowania za zobowiązania EZIG, jeśli zgrupowanie po wezwaniu do zapłaty nie uregulowało należności.

Wskazane wątpliwości podważają zasadność odpowiedniego zastosowania art. 24 k.s.h. do EZIG, ponieważ odpada podstawowy cel ochronny bezpieczeństwa obrotu tej regulacji firmy poprzez umieszczenie członków zgrupowania w nazwie. Umieszczenie członków zgrupowania w nazwie nie zapewni większego stopnia ochrony dla uczestników obrotu, którzy i tak mają dane pełnego składu członków w rejestrze. Wręcz przeciwnie, tworzenie nazwy zgrupowania analogicznie do zasad określonych dla spółki jawnej może doprowadzić do braku czytelności, a więc zamiast informować, mogłaby wprowadzać kontrahentów w błąd.

5. PODSUMOWANIE

W związku z tym, że ustawodawca nie wprowadził odpowiednich regulacji dotyczących tworzenia nazwy zgrupowania, a odesłanie do firmy spółki jawnej w tym zakresie nie jest uzasadnione, nazwa zgrupowania może być dobrana w prawie polskim w zasadzie dowolnie, jeżeli zawiera obligatoryjny element wskazujący na formę prawną. Aby odciąć się od sporów powstających na tle zgrupowa-

nia w odniesieniu do jego nazwy, zasadne *de lege ferenda* byłoby wprowadzenie w ustawie o EZIG szczególnego unormowania przesądzającego o tym, że nazwa zgrupowania z siedzibą w Polsce może być dobrana dowolnie, z tym że powinna być poprzedzona wyrazami „europejskie ugrupowanie interesów gospodarczych” lub inicjałami EUIG lub powinny one po niej następować, pod warunkiem jednak, że wyrazy te nie stanowią części nazwy.

THE NAME OF THE EUROPEAN ECONOMIC INTEREST GROUPING

Summary

European Economic Interest Grouping (EEIG) is a type of a cross-border company under the European Union law, regulated by the Council Regulation No. 2137/85 of 25 July 1985 on the European Economic Interest Grouping. In matters not regulated by this regulation the national rules shall apply. Therefore, on the basis of the Polish regulations there appeared different practice concerning the formation of the name of the EEIG. There are disputes whether the EEIG acts under a business name. Moreover, it becomes problematic whether the principles of general partnerships' name apply to forming of the EEIG name.